

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudkyň JUDr. Hany Veberové a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobce **Bytové družstvo nájemníků Glowackého ul. č. 553 a 554, IČ 25114379**

se sídlem v Praze 8, Glowackého 554/4
zastoupeného JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D., advokátkou,
se sídlem v Praze 1, Panská 895/6

proti
žalovanému

Magistrát hl. m. Prahy
se sídlem v Praze 1, Mariánské náměstí 2

za účasti

SMO TROJA s. r. o., IČ: 03662951
se sídlem v Otrokovicích, Zlínská 172
zastoupené Ing. Karlem Klofáčem, zmocněncem,
bytem v Praze 9, Sicherova 1604/20

o žalobě proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 20. 5. 2019, sp. zn. S-MHMP 1344763/2018/STR,

t a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy (dále jen „žalovaný“), jímž bylo zamítnuto jeho

odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 8 (dále jen „stavební úřad“) ze dne 21. 5. 2018, č. j. MCP8 090806/2018, o umístění stavby „*Bytový dům Troja*“, ul. K Pazderkám, Praha 8, na pozemcích parc. č. 1118/10, 1115/3, 1118/4, 1118/5, 1118/16, 1118/17, 1119/3, 1126/1, 1129/1, 1321/22, 1666/5, 1667/2 a 1741 v katastrálním území Troja (dále jen „stavba“).

Žalobní body

2. V prvním žalobním bodu žalobce uvedl, že záměr je umístován do tzv. stabilizovaného území, které je zastavitelné, výstavba je však limitována pouze možností zachování, dotvoření a rehabilitací stávající urbanistické struktury, bez možnosti nové rozsáhlé stavební činnosti. Při navrhování nových stavebních záměrů je třeba vycházet ze stávajícího charakteru zástavby. V posuzované věci se jedná o zástavbu v podobě sídliště tvořeného solitérními, osmipodlažními domy, jednoduchého kubického tvaru, s nečleněnými fasádami, které jsou výrazně odsazené od páteřní komunikace K Pazderkám. Žalobce namítl, že záměr urbanistickou strukturu sídliště narušuje svou výškou. Urbanistická struktura sídliště je tvořena vyššími domy v centru zástavby, zatímco směrem k jejím okrajům se domy snižují. Záměr je přitom umístován na samém okraji struktury, nerespektuje tak velikost domů v této části. Urbanistickou strukturu sídliště záměr nerespektuje dle žalobce ani svým tvarem, jelikož se jedná o složitý mnohostěn s ustupujícími podlažními a členitou fasádou. Umístěním záměru rovněž není respektováno odsazení stávajících staveb od komunikace K Pazderkám. Záměr je umístěn k této komunikaci podstatně blíže, než je tomu v případě ostatních staveb. Záměr dle žalobce rovněž popírá stávající urbanistickou strukturu lokality tím, že má být přímo napojen na páteřní komunikaci K Pazderkám, zatímco stávající stavby přímo napojeny nejsou. Podle žalobce nelze záměr označit za zachování, dotvoření nebo rehabilitaci stávající zástavby. Dle žalobce záměr naplňuje definici rozsáhlé stavební činnosti, která ve stabilizovaném území není vůbec přípustná.
3. V žalobním bodu nazvaném *posouzení dle neaktuálního územního plánu* namítl, že žalovaný posoudil soulad stavby dle územního plánu ve znění změny Z2832. Tímto postupem žalobce připravil o možnost odvolat se proti posouzení souladu stavby s aktuálním územním plánem.
4. Dále žalobce namítl, že žalovaný porušil povinnost rozhodovat v obdobných případech obdobně, jelikož žalobci nebyl povolen záměr opravy střechy na střechu valbovou s důvodu narušení urbanistického a architektonického rázu lokality, pro niž jsou typické rovné střechy, záměr však porušuje charakter lokality ještě výrazněji, neboť nedodržuje obvyklé dopravní napojení, průběžnou nečleněnou fasádu, jednoduchý kubický tvar budovy a výrazný odstup od páteřní komunikace K Pazderkám.
5. Žalobce dále namítl, že žalovaný nesprávně posoudil otázku umístění stavby do území, které je územím se zvýšenou ochranou zeleně. V takovém území nelze umístit stavbu na úkor zeleně. Žalovaný ve vztahu k této námitce pouze parafrázoval rozhodnutí stavebního úřadu, aniž by se zabýval žalobcovým tvrzením, že stavební úřad překročil své správní uvážení.
6. Žalobce uvedl, že žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby byla podána již v roce 2014. Osoba zúčastněná na řízení následně opakovaně měnila projektovou dokumentaci. Podle žalobce proto vyjádření a závazná stanoviska z let 2014 až 2016 již nejsou ve vztahu ke stávající podobě stavby aktuální. Konkrétně žalobce namítal neaktualnost závazných

stanovisek Hygienické stanice hl. m. Prahy ze dne 12. 1. 2015, resp. ze dne 22. 6. 2015. Současně žalobce namítl, že žalovaný v rozporu s § 149 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nevyžádal potvrzení nebo změnu závazných stanovisek od nadřízených správních orgánů.

7. Žalobce dále citoval z rozhodnutí stavebního úřadu a žalovaného části, podle nichž jsou vyjádření vlastníků dopravní a technické infrastruktury již po datu platnosti, správní orgány z příslušných vyjádření však přesto vycházely s odůvodněním, že nedošlo ke změnám, které by na jejich obsah měly vliv. Podle žalobce stavební úřad není oprávněn přezkoumávat, zda jsou vyjádření vlastníků dopravní a technické infrastruktury platná, nebo zda došlo ke změnám, pro něž je nezbytná jejich aktualizace.
8. Žalobce dále poukázal, že v rozhodnutí stavebního úřadu je mezi souhlasy vlastníků pozemků, na něž je záměr umisťován, uveden rovněž souhlas Hlavního města Prahy zastoupeného odborem evidence, správy a využití majetku. Žalobce namítl, že souhlas byl dán osobou zjevně neoprávněnou, jelikož příslušný odbor Hlavního města Prahy není oprávněn k trvalé dispozici s nemovitými věcmi v jeho vlastnictví. Taková rozhodnutí jsou vyhrazena zastupitelstvu.
9. V osmém žalobním bodu žalobce namítl, že záměr je rozporu s některými požadavky na využití území, které jsou vymezeny vyhláškou č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, konkrétně jeho čl. 4 a 8.
10. Podle devátého žalobního bodu je záměr umisťován do území, které je z hlediska hluku a imisí zatíženo nadlimitně. Studie, z nichž záměr v tomto ohledu vychází, nejsou podle žalobce aktuální, jelikož v území došlo k zásadním změnám – ke zprovoznění tunelu Blanka a jednosměrnému uzavření ulice Trojská. Žalobce rovněž namítl, že žalovaný nepředložil příslušná závazná stanoviska nadřízeným správním orgánům k přezkumu.
11. V rámci žalobního bodu nazvaného „posouzení podle nesprávných prováděcích předpisů“ žalobce uvedl, že původní projektová dokumentace záměru byla dne 30. 10. 2015 doplněna o jeho zcela nové řešení – nově byl záměr navržen jakožto pyramidální dům, a dne 31. 10. 2016 byla dokumentace opět upravena tak, že původně povrchové parkoviště bylo zakomponováno do záměru, čímž má nově záměr mít dvě podzemní podlaží. Žalobce namítl, že se „hmotou“ jedná o zcela novou stavbu, že o měněné žádosti mělo být vedeno nové řízení a záměr měl být posuzován podle aktuálních prováděcích předpisů ke stavebnímu zákonu.
12. Dále žalobce namítl, že ve svém odvolání zpochybňoval věcnou správnost studie osvětlení a oslunění z důvodu, že nezohledňuje byty situované pouze ve směru ke stavbě. Podle žalobce se žalovaný s touto námitkou vůbec nevypořádal.
13. V předposledním žalobním bodu žalobce namítl, že umístěním záměru dojde k narušení pohody bydlení, jak byla vymezena v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2009, č. j. 6As 38/2008 - 123, respektive ze dne 1. 11. 2012, č. j. 8As 27/2012 - 113 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz – poznámka městského soudu). Záměr bude bránit volnému výhledu a bude „vytvářet stísněný pocit s hrubým porušením soukromí v bytech“, jelikož je umístěn příliš blízko ke stávající zástavbě. Zvýší se rovněž množství osob navštěvujících nákupní středisko, poštu a lékáreň. Záměr bude mít rovněž vliv na nedostatek míst ve školkách a školách a nedostatek

parkovacích míst. Uvedené povede rovněž k poklesu cen sousedních nemovitostí. Negativní vliv na pohodu bydlení bude mít rovněž samotná výstavba záměru.

14. V závěrečném žalobním bodu žalobce namítl, že jelikož má mít záměr dvě podzemní podlaží, ohrozí statiku sousedících domů, které se nenacházejí na stabilním podloží, ale na navážce. Žalobce brojil proti tomu, aby posouzení vlivů na sousedící stavby bylo odsunuto až do stavebního řízení. Žalobce uvedl, že požaduje, aby již v územním řízení došlo k řádnému prověření z hledisek hygienických a stavebně statických.

Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že se námitkami týkajícími se urbanistického a architektonického řešení stavby v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval v rámci vypořádání námitek uplatněných v odvolání Hlavního města Prahy, zastoupené Institutem plánování a rozvoje hl. m. Prahy, a Městské části Prahy 8. Žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž posoudil soulad umístění stavby s územním plánem ve znění jeho změny Z 2832. Stavební úřad stavbu podle uvedené změny územní plánu posuzovat nemohl, jelikož v době jeho rozhodování tato změna ještě nebyla účinná.
16. Pokud jde o námitku porušení povinnosti rozhodovat v obdobných případech obdobně, žalovaný uvedl, že proti rozhodnutí o záměru, na který žalobce poukazuje (*Nástavba a stavební úpravy stávající střechy bytového domu, Praha, Troja, č. p. 553, Glowackého 2*) bylo podáno odvolání Městskou částí Praha 8. Odvolací správní orgán shledal dotčené rozhodnutí o umístění stavby a stavebním povolení rozporným s právními předpisy z důvodu vícera konkrétních nedostatků. Daný případ podle žalovaného není skutkově shodný jako případ nyní, ani není tomuto případu skutkově podobný.
17. K námitce umístění stavby do území se zvýšenou ochranou zeleně žalovaný uvedl, že uvedené označení představuje informativní prvek územního plánu. Stavba z tohoto důvodu obsahuje minimum zpevněných ploch a je navržena s terasami se zelení. Z hlediska územního plánu se jedná o zastavitelné obytné území OB – čistě obytné, bez stanoveného kódu míry využití území. Nejedná se o nezastavitelné území zeleně, tj. o monofunkční nezastavitelnou plochu zeleně, která by byla součástí celoměstského systému zeleně nebo územního systému ekologické stability, jako závazného prvku územního plánu. Žalovaný poukázal, že součástí dokumentace je návrh sadových úprav. Samotná stavba je rovněž ozeleněna. Žalovaný dále poukázal, že k návrhu bylo doloženo stanovisko odboru životního prostředí Magistrátu hl. m. Prahy k otázce, zda stavba mění či snižuje krajinný ráz s negativním závěrem, jelikož stavba je umísťována do vysoce urbanizovaného prostředí – sídliště.
18. K otázce předložených závazných stanovisek žalovaný poukázal na to, že tato se vztahují k odlišnému záměru, kdy žadatel podal žádost o vydání územního rozhodnutí již v roce 2014, poté opakovaně měnil dokumentaci, přičemž žadatelem předložená vyjádření a závazná stanoviska jsou z let 2004 –2016. Byla tedy vydána k odlišnému předmětu řízení, než jaký byl posouzen nyní napadeným rozhodnutím. Pokud žalobce namítal, že rozhodnutí stavebního úřadu mezi souhlasy vlastníků pozemků uvádí i souhlas Hl. m. Prahy, zastoupeného Magistrátem hl. m. Prahy, pak podle názoru žalovaného nejde o osobu zjevně neoprávněnou, neboť Hlavní město Praha bylo účastníkem řízení, v územním řízení neodporovalo způsobu využití pozemků podle udělených souhlasů, ani nepodalo odvolání proti územnímu rozhodnutí. Ve vztahu k udělenému souhlasu se tedy

nevztahovala žádná z námitek, které hlavní město uplatnilo proti rozhodnutí stavebního úřadu.

19. Žalovaný poukázal na to, že stavební úřad posoudil soulad s vyhláškou o obecných technických požadavcích na výstavbu v Hl. m. Praze a tento soulad stavby odůvodnil na stranách 10 – 13 svého rozhodnutí. Žalovaný odvolací orgán se pak k této námitce vyjádřil na straně 11 žalobou napadeného rozhodnutí. Problematiku zatížení území posoudily dotčené orgány z hlediska hygieny prostředí a jednotlivých složek ochrany prostředí, přičemž součástí dokladové části byla stanoviska dotčených orgánů státní správy, která konstatovala přijatelnost návrhu. K námitce ohledně dokumentace k územnímu řízení žalovaný uvedl, že žádost o územní rozhodnutí byla podána v prosinci 2014 na základě původní dokumentace, proto návrh splňuje podmínky přechodného ustanovení § 85 odst. 1 nařízení č. 10/2016 Sbírky Hl. m. Prahy, kterým se stanoví obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze. Podle tohoto ustanovení byla stavba posouzena podle vyhlášky OTTP.
20. S námitkami žalobce týkajícími se zpochybnění studie oslunění a osvětlení se žalovaný vypořádal na stranách 11 a 12 žalobou napadeného rozhodnutí, kde se rovněž zabýval námitkou porušení práva na ochranu bydlení žalobce. Součástí dokumentace „*Základní technický popis staveb*“ je popis základové konstrukce, součástí dokumentace byl také hydrologický průzkum vypracovaný RNDr. Milošem Čeledou a řešerše inženýrsko - geologických poměrů z prosince 2014, přičemž žalovaný zdůraznil, že územní rozhodnutí stavbu umisťuje, zatímco konkrétní stavební konstrukce a jejich vliv na ohrožení statiky sousedních staveb je předmětem dokumentace ke stavebnímu řízení. Žalovaný závěrem svého vyjádření navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Replika žalobce

21. Žalobce předložil k vyjádření žalovaného repliku ze dne 15. 1. 2020, ve které uvedl, že trvá na tvrzeních uvedených v žalobě a výslovně zopakoval námitku, že žalovaný nerozhoduje v obdobných případech obdobně. Záměr svou výškou, tvarem a členěnou fasádou popírá urbanistickou strukturu sídliště tvořeného jednoduchými osmipodlažními domy kubického tvaru s nečleněnými fasádami.

Osoba zúčastněná na řízení

22. Městský soud v Praze vyrozuměl o probíhajícím řízení podle ustanovení § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), osoby zúčastněné na řízení, které mohou v řízení ve věcech správního soudnictví uplatňovat svá práva. Podle uvedeného ustanovení jde o osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí, a osoby, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí, a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat.
23. Na výzvu Městského soudu v Praze ze dne 2. 8. 2019, č. j. 11A 116/2019 - 22, uplatnila práva osoby zúčastněné na řízení dne 13. 9. 2019 společnost SMO TROJA, s. r. o., k předmětu věci se však tato společnost nevyjádřila.

Průběh řízení před správními orgány

24. Ze spisového materiálu, který soudu předložil žalovaný, zjistil soud následující, pro rozhodnutí věci samé podstatné skutečnosti:

25. Dne 8. 12. 2014 podala společnost SMO, a. s., (dále jen „původní žadatel“) zastoupená společností CONCEPT – TRB, s. r. o., žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby. Jelikož žádost neobsahovala veškeré náležitosti a neposkytovala dostatečný podklad pro posouzení umístění stavby, vyzval stavební úřad dne 21. 1. 2015 původního žadatele k jejímu doplnění a řízení do dne 31. 5. 2015 přerušil. Dne 31. 8. 2015 byla lhůta pro doplnění žádosti prodloužena do dne 31. 8. 2015 a dne 8. 9. 2015 byla znovu prodloužena do dne 31. 10. 2015. Dne 30. 10. 2015 byla žádost doplněna o nové řešení návrhu bytového domu, kdy původně věžovité řešení bylo nahrazeno návrhem domu „pyramidálního“. I po doplnění stavební úřad shledal, že žádost neobsahuje veškeré náležitosti a původního žadatele dne 18. 4. 2016 vyzval k jejímu doplnění.
26. Dne 10. 10. 2016 byla stavebnímu úřadu oznámena změna žadatele, kterým se stala osoba zúčastněná na řízení, zastoupená společností CONCEPT – TRB, s. r. o. Dne 31. 10. 2016 osoba zúčastněná na řízení doplnila žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby, přičemž došlo k úpravě projektové dokumentace tak, že nově bylo původně zamýšlené povrchové parkoviště zakomponováno do hmoty stavby, čímž byla stavba doplněna o druhé podzemní podlaží.
27. Dne 4. 12. 2017 stavební úřad oznámil zahájení územního řízení o vydání rozhodnutí o umístění stavby.
28. Dne 18. 12. 2017 (podání datováno ke dni 14. 12. 2017) podal žalobce k umístění stavby námitky, které jsou obsahově ve značné míře shodné, jako námitky, které žalobce následně uplatnil v odvolání i v nyní posuzované žalobě.
29. Dne 21. 5. 2018 vydal stavební úřad rozhodnutí č. j. MCP8 090806/2018, sp. zn. MCP8 165798/2014/OV.Doh,Suk,Váv,Jb, o umístění stavby *Bytového domu Troja*, v němž současně stanovil podmínky pro její umístění.
30. Žalobce podal proti rozhodnutí o umístění stavby dne 4. 6. 2018 blanketní odvolání, které následně dne 13. 6. 2018 doplnil o odůvodnění. Obsah podaného odvolání je v převažující míře shodný, jako nyní posuzovaná žaloba. Odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby kromě žalobce podali rovněž Hlavní město Praha a Městská část Praha 8. Žalovaný podaná odvolání zamítl žalobou napadeným rozhodnutím a rozhodnutí o umístění stavby potvrdil.

Řízení před soudem

31. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žalobce ani žalovaný se nevyjádřili k výzvě soudu, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení ústního jednání, postupoval Městský soud podle § 51 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval.
32. Po posouzení věci soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
33. Úvodem soud poznamenává, že vzhledem k dispoziční zásadě, na níž je správní soudnictví postaveno, je to obsah a kvalita podané žaloby, co do značné míry předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu, jež se žalobci dostane. Žalobce ve věci umístění stavby učinil postupně tři věcná podání (nepočítaje repliku k vyjádření žalovaného k žalobě) – podal námitky v průběhu územního řízení před stavebním úřadem, podal odvolání proti

rozhodnutí o umístění stavby a nyní posuzovanou žalobu. Ač je žalobce v nynější fázi, řízení před soudem, zastoupen advokátkou, tedy právní profesionálkou - pro kterou, jak je soudu známo z úřední činnosti, představuje oblast stavebního práva, resp. související oblasti práva životního prostředí, její specializaci - podaná žaloba je z velké části (byť nikoliv výlučně) tvořena doslovně zkopírovanými námitkami, jež žalobce uplatnil v řízení před správními orgány, k nimž jsou často nanejvýš připojeny citace z napadeného rozhodnutí, resp. rozhodnutí o umístění stavby. Žalobce tak v mnohém doslovně uplatňuje námitky, s nimiž se již jak stavební úřad tak žalovaný zabývaly. Značnou část žalobních námitek žalobce formuloval toliko obecně, místy se jedná spíše o (nedoložená) tvrzení, než skutečně námitky. Uvedenému tudíž koresponduje, do jaké míry (hloubky) se mohl žalobcem předestřenými otázkami zabývat soud. Není totiž úkolem soudu, aby žalobní námitky domýšlel, konkretizoval či za žalobce dohledával konkrétní podklady, které by jeho tvrzení dokládaly.

Nevypořádané odvolací námitky

34. Soud se nejprve zabýval námitkou, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nevypořádal s odvolací námitkou, již žalobce zpochybňoval „*věcnou správnost studie osvětlení a oslunění, protože nezohledňuje byty, které jsou umístěny pouze na východ, tj. směrem k záměru.*“
35. Soud z odvolání zjistil, že v něm žalobce stran osvětlení a oslunění uvedl jedinou větu: „*Odvolatel také zpochybňuje studii osvětlení a oslunění, protože nezohledňuje byty, které jsou umístěny pouze na východ, tj. směrem k umísťované zástavbě*“. Spíše než o odůvodněnou odvolací námitku se tak jednalo o tvrzení, nadto učiněné v kontextu námitek o nadlimitním zatížení území, do něhož je záměr umísťován. Byť tak lze žalobci přisvědčit, že se žalovaný s danou námitkou výslovně nezabýval, neshledává soud, že by se jednalo o vadu, pro niž by bylo na místě napadené rozhodnutí zrušit. Zaprvé proto, že se spíše než o námitku jednalo o tvrzení, které, za druhé, je zcela zjevně nepravdivé.
36. Součástí spisového materiálu správních orgánů je studie oslunění a osvětlení z června 2015 (dokument *Posouzení vlivu na oslunění a denní osvětlení okolních objektů*, zpracovaný společností EKOLA group, spol. s r. o.), jejímž obsahem je posouzení dopadů záměru, pokud jde o oslunění a osvětlení, mj. právě na bytové domy č. p. 553 a 554. Posuzované kontrolní body přitom byly umístěny právě na východní straně těchto budov, jak je patrné z příslušných nákrešů – viz strany 8 a 9 studie. V případě obou uvedených domů má dle studie dojít vybudováním záměru ke snížení dob oslunění a rovněž ke snížení osvětlení, v obou případech však bude dle studie dodržena minimální požadovaná doba proslunění, resp. nejnížší činitel denní osvětlenosti (viz tabulka na straně 13 studie). Žalobce se omezil pouze na tvrzení, jímž brojí proti „*věcné správnosti*“ studie, žádný důkaz, který by příslušné výpočty zpochybňoval či vyvracel, nicméně nepředložil.
37. Pokud jde o související námitku, že vybudováním záměru dojde k zastínění přilehlé základní školy, soud podotýká, že k této námitce žalobce vůbec není oprávněn, jelikož jí nesleduje ochranu vlastních práv či oprávněných zájmů. I pokud by však tuto námitku byl oprávněn uplatnit, nebyla by důvodná, jelikož ze studie oslunění a osvětlení vyplývá, že byť v případě přilehlé budovy základní školy Glowackého (dům č. p. 213) dojde ke snížení činitele denní osvětlenosti, nebude tento činitel snížen pod nejnížší přípustnou mez (viz tabulka na straně 13 studie).

Umístění záměru do stabilizovaného území

38. Soud se následně zabýval žalobním bodem uvedeným v žalobě pod číslem 1, v němž žalobce namítal, že území, do něhož má být záměr umístěn, je sice územím zastavitelným, ale stabilizovaným, v němž je zapovězen významný stavební rozvoj, možné je pouze zachování, dotvoření a rehabilitace stávající urbanistické struktury bez možnosti rozsáhlé stavební činnosti. Na straně 6 odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný v souvislosti s totožnou odvolací argumentací jiného odvolatele – poukázal na to, že umísťovaná stavba se sice svým tvarem i materiálem odlišuje od stávající panelové zástavby sídliště postaveného v druhé polovině dvacátého století, nicméně zároveň poukázal na okrajovou polohu zamýšlené stavby, která umožňuje umístit odlišnou lokální dominantu doplňující stávající zástavbu. S touto argumentací se lze ztotožnit, stejně jako se závěrem, že obecně jistě není možné požadovat umístění bytového domu v podobě existující překonané a více než padesát let staré panelové zástavby. Námitka není důvodná.

Umístění do území se zvýšenou ochranou zeleně

39. Soud se dále zabýval námitkou uplatněnou ve čtvrtém bodě žaloby, jíž žalobce namítal, že správní orgány nesprávně posoudily možnost umístění záměru do území se zvýšenou ochranou zeleně. Mezi účastníky není sporu, že pozemky, na nichž má být záměr umístěn, jsou ve výkresu č. 31 územního plánu vyznačeny jako území se zvýšenou ochranou zeleně.
40. Správní orgány argumentují mj. tím, že prvek „území se zvýšenou ochranou zeleně“ je pouze informativním (tj. nikoliv závazným) prvkem územního plánu.
41. Uvedenou námitku soud shledal částečně důvodnou. Správní orgány své závěry o nedůvodnosti této námitky příliš podrobně neodůvodnily, když argumentují zejména stanoviskem dotčeného orgánu veřejné správy k otázce zásahu do krajinného rázu. Městský soud v Praze na tomto místě považuje za vhodné uvést, že krajinný ráz a umístění stavby do území se zvýšenou ochranou zeleně jsou zcela odlišné otázky. Žalobce konkrétně namítal, že v daném území nelze umístit stavbu na úkor zeleně. Žalovaný ve vztahu k této námitce pouze parafrázoval rozhodnutí stavebního úřadu, aniž by se zabýval žalobcovým tvrzením, že stavební úřad překročil své správní uvážení. Tuto argumentaci již soud důvodnou neshledal. Žalovaný na straně 9 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyložil, že v posuzované věci nejde o nezastavitelné území zeleně jako o monofunkční nezastavitelnou plochu zeleně, která by byla součástí platného územního plánu. Součástí správního uvážení žalovaného byl závěr, podle něhož jde architektonický záměr „domu obaleného do zeleně“ a zeleň byla řešena jako součást dokumentace stavby. Jestliže zároveň dotčený orgán veřejné správy uvedl, že umístěním dané stavby do urbanizovaného prostředí sídliště, má soud za to, že nepřesné a částečně nedostatečné odůvodnění uvedené námitky lze sice považovat za vadu napadeného rozhodnutí, ale nejde o vadu, která by sama o sobě měla za následek jeho nezákonnost.

Nezákonně vyslovený souhlasu vlastníka pozemku (hl. m. Prahy)

42. Následně se soud zabýval námitkou, že záměr je mj. umístěn na pozemku ve vlastnictví hl. m. Prahy, za hlavní město však vyslovil souhlas k umístění záměru odbor evidence, správy a využití majetku hl. m. Prahy, který však k takovému rozhodnutí o trvalé dispozici s nemovitými věcmi ve vlastnictví hl. m. Prahy není oprávněn. Dané rozhodnutí je dle žalobce vyhrazeno zastupitelstvu hl. m. Prahy.
43. Námitku shodného znění žalobce uplatnil již ve svém odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby a žalovaný s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 7.

2017, č. j. 9A 176/2015 - 189, byť dospěl k závěru o nedůvodnosti námitky, na ni fakticky nahlížel jako na námitku, kterou žalobce vůbec není oprávněn uplatnit, jelikož jí nehájí vlastní práva, nýbrž práva hl. m. Prahy (vlastníka pozemku).

44. Tomuto náhledu lze přisvědčit, jelikož každému přísluší pouze ochrana vlastních práv a zájmů, byť obdobně jako v případě situace popsané v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2019, č. j. 9As 310/2017 - 164, - v němž v bodech 85 a násl. Nejvyšší správní soud posuzoval obdobnou otázku – žalobce námitku do určité míry konstruoval tak, že v důsledku nezákonného souhlasu dochází ke snížení ceny pozemku ve vlastnictví hl. m. Prahy a tedy k určitému narušení veřejného zájmu. I pokud by však žalobce byl oprávněn danou námitku uplatnit, nebyla by důvodná. Žalobcová námitka totiž vychází z nesprávného předpokladu, že souhlasem ve smyslu § 86 odst. 3 stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2017, dochází k nakládání s majetkem hl. m. Prahy (souhlas hl. m. Prahy zastoupeného jeho odborem evidence, správy a využití majetku byl vydán dne 24. 9. 2015, tj. za účinnosti uvedeného znění stavebního zákona, rozhodnutí stavebního úřadu bylo vydáno dne 21. 5. 2018, tj. již za účinnosti odlišného znění stavebního zákona, které obsahuje zcela obdobnou úpravu v § 86 odst. ve spojení s § 184a odst. 1).
45. Podle § 86 odst. 3 stavebního zákona, ve znění rozhodném ke dni vydání souhlasu hl. m. Prahy, platilo, že „[j]estliže žadatel nemá vlastnické právo, smlouvu nebo doklad o právu provést stavbu nebo opatření k pozemku nebo stavbě, předloží souhlas jejich vlastníka; to neplatí, lze-li pozemek nebo stavbu vyvlastnit.“ (důraz doplněn soudem)
46. Jak vyložil Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku 9As 310/2017 - 164, zákon primárně počítá s tím, že v územním řízení bude doložen soukromoprávní titul k provedení stavby na pozemku, který není (zcela) ve vlastnictví žadatele, zná nicméně i jinou cestu, kterou je doložení souhlasu vlastníka pro účely územního řízení. Z ničeho nevyplývá, že by souhlas podle § 86 odst. 3 stavebního zákona měl mít sám o sobě nějaké soukromoprávní účinky. Jedná se o institut stavebního zákona (tedy veřejnoprávního předpisu), který slouží výlučně pro účely územního řízení. Za konkrétních okolností si lze ještě představit, že by z tohoto souhlasu byl dovozován příslib budoucího jednání, v žádném případě však samotným souhlasem není nakládáno s majetkem. K tomu dochází na základě soukromoprávního jednání zúčastněných osob, které je z pohledu územního řízení v pozadí a dokonce ani nemusí existovat. Jak již bylo uvedeno, pro územní řízení je dostačující vědomost vlastníka pozemku o tom, že se řízení vede. Soukromoprávní vztahy mezi ním a žadatelem mohou mít v této fázi nejrůznější podobu, včetně dohody o tom, že se ve věci teprve bude jednat, a z pohledu územního řízení nejsou podstatné.
47. O nakládání s majetkem ve vlastnictví hl. m. Prahy se tedy vůbec nejednalo.

Posouzení záměru podle neaktuálního územního plánu

48. Ve druhém žalobním bodu žalobce správně shrnul, že stavební úřad rozhodnutí o umístění stavby vydal dne 21. 5. 2015, dne 6. 9. 2018 zastupitelstvo hl. m. Prahy usnesením č. 39/85 rozhodlo o vydání změny Z 2832/00 územního plánu hl. m. Prahy. K tomu soud dodává, že uvedená změna má podobu opatření obecné povahy č. 55/2018, které nabylo účinnosti dne 12. 10. 2018. Žalobce rovněž správně konstatoval, že napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 20. 5. 2019. Z uvedeného shrnutí je patrné, že zatímco stavební úřad rozhodoval před přijetím (a tedy i nabytím účinnosti) změny územního plánu hl. m. Prahy Z 2832/00, žalovaný napadené rozhodnutí vydal již po této změně.

49. V tomto ohledu není soudu zcela srozumitelná námitka, že „žalovaný soulad umístovaného záměru s územním plánem po změně Z 2832 posoudil až v napadeném (...) rozhodnutím. Tímto postup žalovaný připravil žalobce o možnost odvolání proti posouzení souladu umístovaného záměru s aktuálním územním plánem“. Vzhledem k tomu, že uvedená změna územního plánu nabyla účinnosti až po rozhodnutí stavebním úřadem, stavební úřad logicky nemohl záměr jakkoli posuzovat v jejím světle. Vzhledem k tomu, že daná změna již byla účinná v době rozhodování žalovaného, žalovaný naopak vycházel z územního plánu ve znění této změny. Jinak ani možné postupovat nebylo.

Závazná stanoviska k odlišnému záměru

50. Žalobce namítal v této souvislosti neaktuálnost vyjádření závazných stanovisek a jejich rozpornost s požadavky na využívání území. Uvedená námitka není důvodná. Je tomu tak zejména proto, že ze spisového materiálu správního orgánu soud zjistil, že tato závazná stanoviska se vztahují k odlišnému záměru. Žadatel podal žádost o vydání územního rozhodnutí již v roce 2014, po té opakovaně měnil dokumentaci, přičemž žadatelem předložená vyjádření a závazná stanoviska jsou z let 2004 – 2016. Byla tedy vydána k odlišnému předmětu řízení, než jaký byl posouzen nyní napadeným rozhodnutím. Žalobce však nijak nekonkretizuje, v jakých zcela konkrétních skutkových či právních okolnostech spatřuje nepoužitelnost toho kterého stanoviska pro daný záměr, proto jeho obecná námitka má sice racionální jádro, avšak ani tak nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí nezpůsobuje.

Vyhláška OTPP

51. V osmém žalobním bodu žalobce namítl, že nebyly dodrženy veškeré požadavky vyplývající z vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hl. m. Praze, a že jejich „nedodržení“ – žalobce zjevně míní dodržení – nebylo správními orgány dostatečně zdůvodněno.
52. Pokud jde o námitku k článku 4 vyhlášky, má soud za to, že žalobce cílí na to, že umístěním stavby a jejím následným provozem nesmí být ohrožována bezpečnost a plynulost provozu na přilehlých komunikacích ... Žalobce v tomto ohledu uvedl, že v místě napojení výjezdu od záměru na komunikaci K Pazderkám je vozovka rozdělena středovým pruhem, v důsledku čehož všechna vozidla vyjíždějící od záměru budou muset odbočit při výjezdu doprava. Komunikace K Pazderkám je dělená čtyřproudová. Žalobce namítl, že otáčení vozidel do protisměru bude ohrožovat a omezovat vozidla přijíždějící v souvislé koloně jednou ze dvou hlavních tras z centra na sídliště Bohnice, čímž vznikne nebezpečné kolizní místo.
53. Žalovaný se ani touto shodnou odvolací námitkou nevypořádal, když skutečně věcně se žalobcovými tvrzeními o vzniku kolizního místa nepolemizoval. Je však třeba zdůraznit, že žalovaný volil jinou formu vypořádání této námitky, když namísto polemiky s odvolatelem v napadeném rozhodnutí odkázal na konkrétní podklady, které podrobně vypovídají a odůvodňují závěr, proč uvedené nebezpečí neshledaly. Soud tak má za to, že žalovaný se tak námitkou žalobce zabýval a vypořádal ji zcela dostatečně. Nadto z podané žaloby není zřejmé, z jakých konkrétních podkladů žalobce vychází a jeho tvrzení o vzniku nebezpečného místa je tak možno označit za spekulativní. Obdobně žalovaný důvodně v této souvislosti odkázal na stranu 11 rozhodnutí stavebního úřadu, kde byla popsána problematika dopravního řešení stavby podle článků 9 a 10 vyhlášky OTPP v souvislosti s námitkami, které v řízení před správním orgánem prvního stupně uplatnilo

Hlavní město Praha. Soud nesdílí potřebu žalobce, aby veškerá tato argumentace byla znovu podrobně převzata do odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Posouzení zatížení území

54. V devátém žalobním bodu žalobce namítl, že je záměr umisťován do území, které je již nyní z hlediska hluku a znečištění ovzduší zatíženo nadlimitně. Podle žalobce již nejsou aktuální závazná stanoviska a akustická studie, z nichž rozhodnutí správních orgánů v tomto ohledu vycházela, jelikož byly vydány před zprovozněním tunelu Blanka a jednosměrným uzavřením ulice Trojská.
55. Žalobce uplatněnou námitku formuloval poměrně obecně, ke svým tvrzením o změně situace v území po otevření tunelu Blanka ani uzavření ulice Trojská nepředložil žádné podklady (jakákoliv měření či výpočty, zejména v podobě akustické a rozptylové studie apod.), které by je dokládaly, jedná se tak pouze o spekulace. Žalobce sice obecně odkázal na „*veřejně dostupné hlukové mapy*“, nicméně i ty současně označil za neaktuální. Žádné hlukové mapy rovněž žalobce soudu nepředložil.
56. Vzhledem k tomu, že se žalobce ani nepokusil svá tvrzení doložit jakýmkoli důkazy, nemohl soud shledat důvodnou námitku, že správní orgány vycházely z neaktuálních podkladů, a při ověření pravdivosti žalobcova tvrzení, že území, do něhož je záměr umisťován, je již nyní zatíženo nadlimitně, nemohl než vycházet právě z podkladů, jež jsou součástí spisového materiálu správních orgánů a na něž správní orgány ve svých rozhodnutích odkazují.
57. Pokud jde o zatížení území z hlediska hluku, jedná se o hlukovou studii z listopadu 2014 zpracovanou Ing. Janou Barillovou (dále jen „*hluková studie*“).
58. Jak správně uvedl již stavební úřad při vypořádání námítky zcela shodného znění, kterou žalobce uplatnil v územním řízení, základním právním předpisem, který opravuje otázky ochrany před hlukem je zákon č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů. V § 34 odst. 1 tento zákona odkazuje na prováděcí právní předpis, který upraví hygienické limity hluku a vibrací pro denní a noční dobu, způsob jejich měření a hodnocení. Jak rovněž již uvedl stavební úřad v rozhodnutí o umístění stavby, tímto prováděcím předpisem je nařízení vlády č. 277/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací. Hygienické limity hluku, pokud jde o stávající chráněnou zástavbu, činí v denní době 60 dB a v noční době 50 dB (viz též s. 7 až 9 hlukové studie).
59. Hluková studie vychází z toho, že dominantním zdrojem hluku v území je automobilová doprava, což je ostatně v souladu s náhledem žalobce. Studie dospěla k jednoznačnému závěru, že „*dle provedených výpočtů lze konstatovat, že na fasádách stávající hlukově chráněné zástavby situované v blízkosti ulice K Pazderkám nejsou v současné době překračovány hygienické limity hluk z provozu automobilové dopravy na hlavních komunikacích (...)*“ (důraz doplněn soudem). Ve vztahu ke konkrétním naměřeným a vypočteným hodnotám soud odkazuje na příslušnou část hlukové studie, věnovanou stávající hlukové situaci v území (s. 9 až 12 studie). Vzhledem k tomu, že žalobci nic nebránilo se se studií seznámit, nepovažuje soud za nezbytné, její obsah blíže vypisovat. Závěr studie o tom, že území před umístěním záměru není nadlimitně zatíženo, je jednoznačný. Studie vypočítává rovněž hluk z provozu záměru, tedy jak se hlukové zatížení území změní v případě realizace záměru (viz zejména její strany 13 až 17). V tomto ohledu uvádí, že novými zdroji hluku

budu jednak automobilová doprava (přibude přibližně 180 pojezdů osobních automobilů za 24 hodin) a výtlak odvětrání podzemních garáží záměru. Studie jednoznačně konstatuje, že k překročení hygienického limitu hluku v denní ani noční době nedojde (viz závěr vyslovený na její straně 16), ba naopak fasádách bytových domů a na fasádě školy přikloněných k záměru lze očekávat mírný pokles hluku z automobilové dopravy v důsledku jeho odclonění záměrem (viz závěr na straně 17 studie).

60. Součástí spisového materiálu je rovněž hluková studie z června 2015 zpracovaná Ing. Janou Barillovou. Ani tato studie neshledala, že by území před realizací záměru bylo zatíženo nadlimitně (viz závěr na straně 12 studie). Rovněž dospěla k závěru, že realizací záměru nedojde k překročení hygienických limitů hluku ve vztahu ke stávající chráněné zástavbě (viz strana 15 studie).
61. Součástí spisového materiálu je rovněž souhlasné závazné stanovisko Hygienické stanice hl. m. Prahy ze dne 12. 1. 2015, které s odkazem na hlukovou studii konstatuje, že hluk z provozu záměru nepřekročí hygienické limity hluku a že nárůst dopravy se v tomto ohledu neprojeví. Dále je součástí spisového materiálu závazné stanovisko Hygienické stanice hl. m. Prahy ze dne 22. 6. 2015, vyžádané v souvislosti se změnou projektové dokumentace záměru (změna věžovitěho domu o 3 sekcích na 1 terasovitý objekt o 67 bytech). Uvedené stanovisko s odkazem na hlukovou studii z června 2015 konstatuje nepřekročení hygienických limitů hluku a odkazuje na platnost podmínek stanovených závazným stanoviskem z 12. 1. 2015.
62. Z uvedených podkladů tudíž vyplývá, že území není již před umístěním záměru zatíženo z hlediska hluku nadlimitně, jak tvrdí žalobce. Uplatněná námitka stran hlukového zatížení území proto není důvodná.
63. Dalším z limitů pro využití území, jsou tzv. imisní limity, které vyjadřují nejvýše přípustnou úroveň znečištění (nejvýše přípustnou hmotnostní koncentraci znečišťujících látek v ovzduší, viz § 2 písm. d) a k) zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „zákon o ochraně ovzduší“). Klíčovým právním předpisem pro tuto oblast je právě uvedený zákon o ochraně ovzduší, který ve své příloze 1 imisní limity vymezuje (§ 3 odst. 1 zákona o ochraně ovzduší). Shodně jako v případě hlukových limitů je tudíž veřejnoprávní úprava ochrany před stavem znečištění ovzduší spojena s exaktními limity, které jsou pro dotčené orgány ochrany ovzduší, ale i další orgány veřejné moci při výkonu jejich působnosti závazné (§ 3 odst. 1 zákona o ochraně ovzduší).
64. Pokud jde o látku Benzoapyren – k tomu viz ustanovení § 12 odst. 1 zákona o ochraně ovzduší, podle něhož vychází dotčené orgány ochrany ovzduší z úrovně znečištění znečišťujícími látkami, které mají stanoveny imisní limity v bodech 1. a 2. Přílohy č. 1 zákona o ochraně ovzduší (mezi tyto látky patří výše uvedený oxid dusičitý, částice PM₁₀ a PM_{2,5} a rovněž benzen). To znamená, že imisní limity stanovené v bodech 1. a 2. Přílohy č. 1 zákona o ochraně ovzduší jsou pro orgány ochrany ovzduší závazné. Oproti tomu v případě znečišťujících látek, které mají stanoveny imisní limity v bodech 3. a 4. Přílohy č. 1 zákona o ochraně ovzduší (mezi tyto látky patří mj. právě benzoapyren) dotčené orgány k úrovním znečištění (pouze) přihlíží.
65. Namítal-li žalobce - shodně jako v případě hluku – překročení limitů čistoty ovzduší, je třeba opakovaně zdůraznit, že žalobce sice tvrdí, že jsou limity překročeny, ke svým tvrzením však nepředložil žádný podklad, který by takový závěr prokazoval, ani neodkazuje na spisový materiál, v němž se rovněž žádný dokument nasvědčující tomuto

tvrzení žalobce nenachází. Soud proto dospěl k závěru, že jde o nepodloženou argumentaci, kdy žalobce je veden snahou napadnout žalované rozhodnutí co největším množstvím argumentů, aniž by ovšem ctil zásadu, podle níž je povinen unést důkazní břemeno ke svým vlastním tvrzením.

66. Součástí devátého žalobního bodu je rovněž dílčí námitka, že žalovaný nepředložil „uváděná“ závazná stanoviska nadřízeným orgánům k přezkumu jejich věcné správnosti a zákonnosti.
67. Podle § 149 odst. 5 věty první správního řádu platí, že *„jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska“*. (důraz doplněn soudem)
68. Žalobce v žalobě stran nadlimitního zatížení území uvádí, že žalovaný v tomto ohledu odkázal na neaktuální závazná stanoviska a že tato stanoviska nepředložil ve smyslu § 149 odst. 5 správního řádu k přezkumu nadřízenému orgánu. Žalobce jakkoli nekonkretizoval, obsah kterého z řady závazných stanovisek podle svého názoru v odvolání napadal, či snad, zda má za to, že napadal obsah všech v úvahu přicházejících stanovisek a tedy všechna stanoviska měla být přezkoumána nadřízenými orgány.
69. Zcela identický text, který je devátým bodem žaloby (s výjimkou jeho posledního odstavce) tvoří 8. bod žalobcova odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby (a zcela totožný text je rovněž pod bodem 6. obsažen v námitkách uplatněných žalobcem v řízení před stavebním úřadem. Daný text spíše než námitky obsahuje tvrzení, že nové bytové domy nelze umisťovat do území nadlimitně zatížených z hlediska hluku a imisí a že právě takovým územím je území, do něhož je záměr umisťován. Žalobce v příslušném textu rovněž tvrdí, v územním řízení musí být přesvědčivě prokázáno, že umisťovaný záměr nemůže negativně ovlivnit kvalitu ovzduší a „hlukové“ zatížení dotčeného území. Žádné konkrétní námitky, jimiž by žalobce brojil proti obsahu – tedy konkrétním zjištěným a závěrům – obsaženým v příslušných závazných stanoviscích (ideálně s odkazy na konkurující podklady, studie apod.), však v daném textu obsaženy nejsou. Žalovanému tak nelze vytýkat, že nepostupoval podle § 149 odst. 5 správního řádu a příslušná závazná stanoviska nepředložil k přezkumu nadřízeným správním orgánům, jestliže žalobce proti jejich obsahu ve svém odvolání ničeho konkrétnější nenamítal. Uplatněná žalobní námitka proto není důvodná.
70. Nedůvodná je rovněž dílčí žalobní námitka, že z dokumentace záměru není zřejmé, jak jeho umístění přispěje k dosažení cíle sledovaného Programem zlepšování kvality ovzduší - aglomerace Praha CZ01 z května 2016. Požadavek na takové odůvodnění z žádného právního předpisu nevyplývá. Umístění záměru k naplnění cílů daného programu logicky nemůže jakkoli přispět, to však neznamená, že by o něm nebylo možné rozhodnout.

Porušení pohody bydlení žalobce

71. Ve dvanáctém žalobním bodu žalobce namítl, že umístěním stavby dojde k narušení pohody bydlení ve smyslu rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2009, č. j. 6As 38/2008 - 123, respektive ze dne 1. 11. 2012, č. j. 8As 27/2012 - 113. Namítá, že záměr bude bránit volného výhledu, vytvářet stísněný pocit a povede k narušení soukromí, z důvodu malé vzdálenosti mezi záměrem a stávajícími domy.

72. V rozsudku č. j. 6As 38/2008 - 123 Nejvyšší správní soud mj. uvedl, *„že pokud účastník územního řízení poukáže na konkrétní skutečnosti, které zpochybňují splnění požadavku na pohodu bydlení, musí se stavební úřad těmito tvrzeními důkladně zabývat, i když stanoviska dotčených orgánů státní správy konstatovala dodržení předepsaných limitů zatížení. Navíc zhodnocení, zda vliv jednotlivých negativních účinků umísťovaných staveb nepřipustně snižuje pohodu bydlení, není jen otázkou obsahu závazného stanoviska dotčeného orgánu, nýbrž je záležitostí autonomního posouzení stavebním úřadem či odvolacím orgánem po zhodnocení všech relevantních skutečností. Nepřekročení limitních hodnot totiž ještě nutně nemusí znamenat, že zjištěná hladina zatížení způsobeného umísťovanou stavbou také splňuje požadavek na pohodu bydlení“*. Žalobce se konkrétně dovolával zvýrazněné věty.
73. V nynější věci nicméně žalobce ani v rámci námitek v územním řízení ani v rámci odvolání námitku narušení pohody bydlení vůbec neuplatnil, neuvedl tedy ani žádné konkrétní skutečnosti, které by splnění tohoto požadavku zpochybňovaly. Správní orgány se tak touto otázkou logicky nezabývaly. Žalobce sice v odvolání citoval čl. 4 vyhlášky č. 26/1999 Sb., který hovoří mj. o umísťování staveb tak, aby bylo učiněno zadost požadavkům na zachování pohody bydlení, kromě této citace však žalobce stran pohody bydlení ničeho dále neuváděl. Žalobce sice v odvolání ve stručnosti uplatnil námitku ve vztahu k odstupovým vzdálenostem mezi záměrem a domem č. p. 553, avšak výhradně ve vztahu k limitům daným v tomto směru příslušnou vyhláškou. Žalobcův odkaz na citovanou část rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6As 38/2008 - 123 tudíž není přiléhavý.
74. Žalobci lze v obecné rovině přisvědčit, že snížení odstupových vzdáleností, omezení výhledu či narušení soukromí jsou kritérii, která ovlivňují pohodu bydlení. Žalobcovy námitky v tomto ohledu jsou však nanejvýš stručné, blíže neodůvodněné a nepodložené, žalobce pouze tvrdí, že *„stavba domů bude bránit volnému výhledu a bude vytvářet stísněný pocit s hrubým porušením soukromí v bytech, neboť stavba bude umístěna příliš blízko stávající zástavbě“*. Soud se s tímto náhledem neztotožňuje. Jedná se o stavbu jednoho bytového domu, nikoliv domů. Záměr je přitom řešen jako dům terasový – každé vyšší tzv. ustupující podlaží záměrů je dále a dále vzdáleno od stávajících domů Glowackého č. p. 553 a 554, zvolené řešení tak žalobcem uváděné aspekty snižuje. Z některých bytů záměru patrně skutečně povede výhled směrem k oknům uvedených stávajících bytových domů, tato skutečnost sama o sobě však ještě nemá za následek takové narušení.
75. Žalobci lze v obecné rovině přisvědčit, že záměr bude mít vliv na podobu výhledu ze stávajících bytových domů, ani to však nemá automaticky za následek porušení požadavků na pohodu bydlení stávajících obyvatel lokality. Nikdo si nemůže činit nárok na to, aby byl výhled z jeho nemovitosti neměnný. Požadavky na pohodu bydlení není možné absolutizovat a lze naopak požadovat po vlastních nemovitostech spravedlivě požadovat, aby snášeli zatížení okolí v důsledku umístění nové stavby, jde-li o zatížení přiměřené poměrům (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7As 123/2014 - 57). V opačném případě by v již v jednou urbanizované krajině byla znemožněna jakákoli nová výstavba. Soud neshledává, že by s ohledem na okolnosti nynějšího případu bylo umístění záměru místním poměrům nepřiměřené. Vzhledem k tomu, že žalobce své námitky v tomto ohledu nikterak nerozvedl, nevytvořil ani prostor soudu, aby se jimi podrobněji zabýval.
76. Žalobce v rámci žalobního bodu o narušení pohody bydlení rovněž tvrdil, že v důsledku toho, že v území dojde ke zvýšení počtu obyvatel a dopravy, bude to mít za následek

„zvýšení tlaku“ v nákupním středisku, na poště, u lékaře, ale také nedostatek míst ve školách a školkách a nedostatek parkovacích míst. Záměr bude mít dle tvrzení žalobce rovněž za následek pokles cen sousedních nemovitostí. Soud uvedené námitky nemohl shledat důvodnými, jelikož spíše než o žalobní námitky se jedná o jakkoli nepodložená a hypotetická tvrzení. Je to přitom žalobce, koho tíží důkazní břemeno stran jím uváděných tvrzení. Soudu tak nezbývá než jen obdobně konstatovat, že záměr má kapacitu 66 bytů, nejedná se tedy o jakkoli mimořádně rozsáhlý bytový záměr, jak žalobce naznačuje. Prostým nahlédnutím do mapy lokality (viz <https://www.google.com/maps/place/K+Pazderk%C3%A1m,+Praha/@50.1280957,14.4209689,16z/data=!4m5!3m4!1s0x470beb2779ccc28d:0xef8d995c0d56e50e!8m2!3d50.1249317!4d14.4217843>, zobrazeno dne 27. 4. 2020) soud zjistil, že se v bezprostředním okolí záměru nachází několikero různých supermarketů, soud tak nemá důvod usuzovat, že by zvýšením obyvatel mělo v tomto ohledu dojít k jakkoli pro stávající obyvatele nekomfortní situaci. Rovněž tvrzení o nadbytku pacientů u místních lékařů je pouze hypotetické, noví obyvatelé záměru ostatně mohou mít „své“ lékaře i ve zcela jiných částech Prahy. Rovněž zvýšení klientů pošty nebude s ohledem na kapacitu záměru nikterak mimořádné. Totéž platí rovněž v případě škol a školek. Pokud jde o tvrzení, že většina pražských rodin má dva automobily, garážová stání, která jsou navržena jako součást záměru, proto nebudou postačovat, jedná se rovněž o spekulaci. Soud poukazuje, že součástí záměru je celkem 68 parkovacích stání. Nepochybně existují rodiny, které vlastní dva automobily, stejně tak ale existují tací, kteří nevlastní automobil žádný. Soud rovněž nemá za to, že by uvedené skutečnosti měly jakkoli vést k poklesu cen sousedních nemovitostí. Žalobce tuto námitku tvořenou jednou větou nikterak blíže nerozvedl a nedoložil.

77. K závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí soud nevedla ani dílčí námitka, že negativní vliv na pohodu bydlení bude mít výstavba záměru. Zprv je třeba uvést, že rozhodnutím stavebního úřadu byla stavba umístěna, samotná výstavba (včetně její hlučnosti a způsobovaného znečištění) bude otázkou stavebního řízení, v němž může žalobce uplatnit případné námitky (srov. obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014, č. j. 7As 23/2014 - 57). Se žalobcem lze souhlasit v tom ohledu, že jakákoli výstavba v blízkosti již stojících obytných domů je pro jejich obyvatele zátěží. Soud jakkoli nesnižuje nepohodlí stávajících obyvatel, kterému budou v průběhu výstavby vystaveni. Dočasné zvýšení hluku a znečištění je nicméně logickým důsledkem jakékoliv stavební činnosti. V současné době nelze jakkoli předjímat, že by snad při realizaci záměru měly být překračovány příslušné hygienické limity.

Ohrožení statiky sousedních budov

78. Následně se soud zabýval námitkou, jejíž podstatou je, že správní orgány náležitě neposoudily vliv realizace záměru na statiku okolních budov, zejména bytových domů Glowackého č. 553 a 554, které se dle žalobce nacházejí na nestabilním podloží. Podle žalobce správní orgány odsunuly posouzení otázky statiky až na stavební řízení, ačkoliv tato otázka má být posouzena již v řízení o umístění stavby.
79. Obdobné námitky stran ohrožení statiky sousedních domů žalobce uplatnil již v rámci územního řízení a následně v odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby. Jedná se však pouze o tvrzení, která žalobce nedoložil žádným konkrétním podkladem (např. statickým posudkem či jinou studií). Tvrzení o tom, že bude-li mít záměr dvě podzemní podlaží, dojde k ohrožení statiky sousedních domů, je tak pouze spekulací. Podstatou žalobní námitky nicméně není samotná otázka, zda k ohrožení statiky realizací záměru dojde nebo

nikoli, ale zda se touto otázkou (negativními vlivy stavby na okolí) správní orgány dostatečně zabývaly v rámci rozhodování o umístění stavby. Ani takto vymezenou námitku nicméně soud neshledal opodstatněnou.

80. Podle § 92 odst. 1 stavebního zákona, v rozhodném znění, *„územním rozhodnutím stavební úřad schvaluje navržený záměr, vymezí pozemky pro jeho realizaci, případně stanoví podmínky pro dělení nebo scelování pozemků, a stanoví podmínky pro využití a ochranu území, podmínky pro další přípravu a realizaci záměru, zejména pro projektovou přípravu stavby (...)“*. (důraz doplněn soudem)
81. Uplatněná námitka vychází z náhledu, že vliv záměru na okolní stavby již nebude možné posuzovat ve stavebním řízení, že v tomto řízení budou posuzovány pouze vlivy stavební činnosti, nikoliv vlivy realizované stavby. Takový náhled je však nesprávný. Jak žalobkyně v obecné rovině správně naznačuje, územní a stavební řízení jsou na sobě nezávislá správní řízení. Ačkoli na sebe do značné míry navazují, jejich výsledkem jsou samostatná rozhodnutí. Námitka ohrožení statiky stávajících budov realizací záměru a jeho následnou existencí, má své místo právě až v řízení stavebním, jelikož pouze prováděním záměru může být případně ohrožena statika sousedních budov, nikoli umístěním záměru územním rozhodnutím (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2013, č. j. 9As 183/2012 - 37).
82. Způsob, jakým se žalovaný vypořádal s obdobnou námitkou, již žalobce uplatnil v odvolání, je tak zcela na místě. Odůvodnění žalovaného spočívajícího v odkazu na zpracovaný hydrologický průzkum a řešerši inženýrskogeologických poměrů a vysvětlení, že územní rozhodnutí stavbu umísťuje, neřeší konkrétní otázky stavební konstrukce, jelikož to bude předmětem stavebního řízení, a že technické otázky založení záměru budou upřesněny v dokumentaci ke stavebnímu řízení na podkladě podrobného geologického průzkum, soud nemá co vytknout.
83. Obdobně již stavební úřad v rozhodnutí o umístění stavby (viz jeho strana 19 a 20) ve vztahu k obdobné námitce vysvětlil, že způsob realizace záměru – zejména pokud jde o jeho založení – je pro účely územního řízení dokumentací doložen dostačujícím způsobem a o konkrétních podmínkách ochrany okolních budov bude následně rozhodováno v řízení stavebním. Ani tomuto posouzení soud nemá co vytknout.
84. Soud rovněž zdůrazňuje, že stavební úřad v rozhodnutí o umístění stavby v souladu s citovaným ustanovením stavebního zákona stanovil pro další realizaci záměru podmínky. V podmínce č. 22 územního rozhodnutí stanovil, že součástí dalšího stupně projektové dokumentace bude *„návrh statického zabezpečení stavební jámy tak, aby nedošlo k ohrožení sousedních staveb, detailní způsob založení objektu a podmínky pro provádění stavby, podrobný inženýrsko-geologický průzkum“*. Takové podmínky soud považuje za dostatečné. Směřují v první řadě k zajištění sousedních staveb, netýkají se pouze záměru, což žalobce vytýkal žalovanému.
85. Žalobci tak je možné v obecné rovině přisvědčit, že správní orgány skutečně posouzení konkrétních dopadů realizace záměru (a tedy rovněž jeho následné existence) ponechaly stavebnímu řízení, takový postup je však v souladu s rozdílnými účely územního a stavebního řízení. Konkrétní rizika vyplývající z realizace záměru bude moci žalobce případně následně namítat ve stavebním řízení.

Závěr a náklady řízení

86. S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že podaná žaloba není důvodná a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
87. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a tudíž mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.
88. Pokud jde o náklady řízení osoby zúčastněné na řízení, soud dospěl k závěru, že v dané věci nejsou dány předpoklady pro rozhodnutí soudu o jejich náhradě. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, kterou jí soud uložil. V posuzované věci soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost v řízení nestanovil, pouze jí dal možnost uplatnit v probíhajícím řízení její práva.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. května 2020

Bedřich

Mgr. Marek

předseda senátu

